

РЕШЕНИЕ

№ 7560

гр. София, 03.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 04.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **7852** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], гр. С. срещу Решение № ПИ -144 от 10.07.2013 г. на директора на ТД на НАП С., с което са оставени без уважение жалби вх. № 0353-06-1265 от 17.06.2013 г. и № 0353-06-1265 от 17.06.2013 г. по описа на ТД на НАП С. срещу Постановление изх. № 4552-000015 от 30.05.2013 г. и Постановление изх. № 4552-000013 от 30.05.2013 г. за налагане на обезпечителни мерки, издадени от публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „Събиране”, отдел „Принудително изпълнение”.

Жалбоподателят иска да се отмени оспореното решение на директора на ТД на НАП С. като незаконосъобразно, като се излагат доводи за липса на процесуална власт на адв. Д. Б. да подаде жалбите от името на дружеството срещу гореописаните Постановления за налагане на обезпечителни мерки по административен ред. Процесуалният представител на оспорващия – юрк. Ж. поддържа жалбата по наведените в нея съображения и иска отмяната на обжалваното решение.

Ответната страна – директорът на ТД на НАП С. град, представлявана от юрк. С. изразява становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на оспореното решение.

Административен съд София град, I отделение, 4 състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна :

В ТД на НАП, дирекция „Събиране”, отдел „ПИ” по повод на изискуеми публични задължения, установени с ревизионен акт (РА) № [ЕГН] от 10.02.2012г. е образувано изпълнително дело № 4552/2013 г. срещу [фирма].

На основание чл.221, ал. 5 от ДОПК със съобщението за доброволно изпълнение в хода на висящо изпълнително производство с цел обезпечаване на дължимите публични вземания с Постановление № 4552-000013 от 30.05.2013 г. е наложен запор върху банкови сметки, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в описаните търговски банки на територията на страната. С Постановление № 4552-000015 от 30.05.2013 г. е наложен запор върху притежаваните от длъжника безналични ценни книжа.

С отбелязване върху запорно съобщение изх. № 4552-000016 от 30.05.2013 г., издадено от публичен изпълнител на основание чл.203, ал. 3 от ДОПК, [фирма] уведомява НАП, че [фирма] не притежава безналични ценни книжа, поради което запорът не може да бъде наложен.

П. изх. № 4552-000013 от 30.05.2013 г. и П. изх. № 4552-000015 от 30.05.2013 г. са връчени на управителя на дружеството на 10.06.2013 г., като от страна на [фирма] чрез адв. Д. Б. са подадени жалби с вх. № 0353-06-1264 от 17.06.2013 г. и №0353-06-1265 от 17.06.2013 г. по описа на ТД на НАП С. град, адресирани до директора на ТД на НАП С. град. С писма изх. № 24-03-803#2 от 25.06.2013 г. решаващият орган е оставил без движение подадените жалби и е указал на оспорващия в 7-дневен срок да представи доказателства за надлежна представителна власт за адв. Д. Б.. С молби от 05.07.2013 г. адв. Б. е представила копия от пълномощни за представителство пред ТД на НАП С. във връзка с обжалваните П..

Пред съда жалбоподателят твърди, че договорът за правна защита и съдействие, сключен между [фирма] и адвокатско дружество „Д.”, действащо чрез адв.Д. Х. Б., не е подписан от представляващия и управляващия дружеството Д. Х. и за това обстоятелство е подаден сигнал от 30.09.2013 г. до Районна прокуратура С..

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, I отделение, 4 състав направи следните правни изводи:

По делото не са налице данни за надлежно връчване на [фирма] на оспореното решение № ПИ – 144 от 10.07.2013 г. на директора на ТД на НАП С., поради което жалбата до съда се явява процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

На първо място, съдът намира за неотнормими към спора твърденията на [фирма], че жалбите с вх. № 0353-06-1264 от 17.06.2013 г. и №0353-06-1265 от 17.06.2013 г. по описа на ТД на НАП С. град срещу П. изх. № 4552-000013 от 30.05.2013 г. и П. изх. № 4552-000015 от 30.05.2013 г., адресирани до директора на ТД на НАП С. са подадени от лице без надлежна представителна власт. Доколкото правото на жалба е било упражнено по надлежен ред чрез оспорване на гореописаните два броя П. пред решаващия орган в дадения срок и съответно, решаващият орган се е произнесъл по жалбите на [фирма] по същество и е приел същите за неоснователно, то за дружеството няма правен интерес да релевира факта на липса на представителна власт за адв. Д. Б. в производството по оспорване на П. по административен ред. Такъв интерес би бил, ако решаващият орган бе упражнил правото си да остави без разглеждане посочените жалби по реда на чл. 147 от ДОПК и бе прекратил производството по тях, но в случая същият е разгледал изцяло доводите в жалбите и е

потвърдил оспорените П. като законосъобразни.

Следователно, съдът дължи произнасяне по законосъобразността на решение № ПИ – 144 от 10.07.2013 г. на директора на ТД на НАП С. и потвърдените с него П. изх. № 4552-000013 от 30.05.2013 г. и П. изх. № 4552-000015 от 30.05.2013 г.

Цитираната разпоредба на чл. 197, ал. 1 от ДОПК предвижда, че постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да се обжалва в 7-дневен срок от връчването му пред директора на компетентната дирекция на НАП по местонахождение на публичния изпълнител, който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок, а в случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121 - в 7-дневен срок от получаването на жалбата. Разпоредбата на чл. 197, ал. 2 от ДОПК предвижда, че решението на органа по ал. 1 може да се обжалва пред административния съд по местонахождението на териториалната дирекция, чийто директор го е издал. От друга страна, нормата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК определя условията, при които съдът отменя наложената обезпечителна мярка.

Въз основа на нормите на чл. 197, ал. 1 – ал. 3 от ДОПКЩ се обосновава изводът, че предмет на съдебен контрол на настоящото производство са постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП С.. Следователно, съдът извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

В настоящия случай от приложените писмени доказателства се установява, че обжалваното решение № ПИ – 144 от 10.07.2013 г. е издадено от орган, който разполага с материална компетентност – директора на ТД на НАП С.. Решението е издадено в рамките на установения в чл. 197, ал. 1 четиринадесетдневен преклузивен срок, който е започнал да тече, считано от датата на отстраняване на нередовностите в жалбите, т.е. от 05.07.2013 г., а решението е издадено на 10.07.2013 г.

Съобразно разпоредбите на чл. 197, ал. 1 - 3 от ДОПК в настоящото производство съдът извършва преценка и на законосъобразността на самото налагане на предварителните обезпечителни мерки. Обжалваните П. изх. № 4552-000013 от 30.05.2013 г. и П. изх. № 4552-000015 от 30.05.2013 г. са издадени от компетентен орган - от публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 2 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 167, ал. 1 от ДОПК. Същите са издадени в предвидената в чл. 196, ал.1 писмена форма.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение и потвърдените с него П. са издадени при спазване на материалния закон.

Съгласно чл. 195, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК обезпечение се налага по отношение на установени и изискуеми публични вземания, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни тяхното събиране. Обезпечителната мярка, представлява едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане и като такава тя трябва да отговаря на обезпечителната нужда. Тези характеристики на обезпечителните мерки са намерили нормативен израз в нормата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, която поставя изискването обезпечението да съответства на вземанията на държавата и общините. Това означава определяне на обезпечителна мярка, която държи сметка както за обезпечителната нужда на публичния взискател,

така и за интересите на длъжника без прекомерното му обременяване. Това изискване произтича пряко и представлява проявна форма на един от основните принципи в административното производство - принципа на съразмерност, залегнал в разпоредбата на чл. 6 от АПК, приложим в настоящото производство по силата на § 2 от ДР на ДОПК.

Обезпечителните мерки са наложени на основание чл. 195, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК във връзка с чл. 209, ал. 2, т.1 от ДОПК, като не е спорно между страните, че РА № [ЕГН] от 10.02.2012 г. се оспорва пред съда и същият не е влязъл в сила. Съгласно чл. 209, ал. 2, т. 1 от ДОПК принудително изпълнение се предприема въз основа на ревизионен акт, независимо дали е обжалван, т.е. невлезлият в сила РА представлява годно изпълнително основание.

От друга страна, в чл. 198, ал. 1 от ДОПК са описани вида на обезпечителните мерки, към които публичният изпълнител може да пристъпи, а именно: обезпечението се налага с налагане на възбрана върху недвижим имот или кораб, със запор на движими вещи и вземания на длъжник, със запор на сметките на длъжника, със запор на стоките в оборот на длъжника, като съгласно ал. 2 публичният изпълнител може да наложи няколко вида обезпечения на обща сума до размера на вземането. Съгласно чл. 200 – чл. 207 от ДОПК е предвиден реда за налагане на запора и възбраната, както и тяхното действие. Както се установява по делото, наложеният запор с Постановление № 4552-000015 от 30.05.2013 г. върху притежавани безналични ценни книжа от длъжника, не е породил целящите в закона правни последици, тъй като съгласно отбелязването от [фирма] длъжникът не притежава безналични ценни книжа, регистрирани в [фирма].

С П. № 4552-000013 от 30.05.2013 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се описаните търговски банки в страната. В П. са описани установените с РА № [ЕГН] от 10.02.2012 г. задължения, а именно: по ДДС – главница в размер на 259 159,13 лева и лихви 18 6179,88 лева и по ЗКПО – главница 14389,97 лева и лихви 8488,70 лева. Съдът констатира, че описаните в П. главници са по-малки като размер от посочения в РА, но това не влияе върху законосъобразността на постановлението, тъй като не засяга правото на защита на лицето. След като размерът на задълженията, които се считат за обезпечени с наложения запор върху банковите сметки на длъжника, е изрично посочен в П. изх. № 4552 -000013 от 30.05.2013 г., то това означава, че П. е издадено в установената писмена форма и съдържа всички реквизити по чл.196 от ДОПК. В жалбата не се излагат допълнителни доводи, поради което оспореното П. е законосъобразно.

По така изложените съображения жалбата на [фирма] се явява неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК и 172, ал.2, предл. 4 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 4 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], гр. С. срещу Решение № ПИ -144 от 10.07.2013 г. на директора на ТД на НАП С., с което са оставени без уважение жалби вх. № 0353-06-1265 от 17.06.2013 г. и № 0353-06-1265 от 17.06.2013 г. по описа на ТД на НАП С. срещу Постановление изх. № 4552-000015 от 30.05.2013 г. и Постановление

изх. № 4552-000013 от 30.05.2013 г. за налагане на обезпечителни мерки, издадени от публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „Събиране”, отдел „Принудително изпълнение”.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: